10 Øre

NY TID

10 Øre

ORGAN FOR
SOCIALISTISK UNGDOMSFORBUND I DANMARK.

Nr. 9	ABONNEMENT 110 ØRE HELAARLIG	JUNI	ENKELTE NUMRE 10 ØRE	1905

Ungdomsproletariat.

Vi Unge har den friske Vind,
som fejer rent, som renser ud,
som fører Frihedskimet ind
i hvert et ungt, udyrket Sind,
som farver hver en bleget Kind,
som bringer Vaarens Bud.

Vi Unge har det dybe Had
til snevre Baand, til Slavekaar,
til dem, som spotted', naar vi bad,
til dem, som gav os Ord for Mad,
til dem, som højt paa Flæsket sad
og leded' os som Faar.

Vi Unge har den stærke Glød,
som ulmer bag vor Hjærtevæg,
som bryder ud i Flamme rød
i Talen, — den, som før var blød,
nu skærer gennem raadent Kød
med Hadets skarpe Egg.

Vi Unge har det store Mod,
som fører Handlings sikre Arm
til Slag mod alt, som sætter Fod
mod Friheds Brus, mod Fremskridts Flod,
som hindrer Spiren at slaa Rod,
vi ejer i vor Barm.

Vor Plads er ej en stille Krog
ved Arnens Ild, hvor intet naar
fra Livets store Tankebog —
Nej! den er dér, hvor Tusind slog,
hvor Tusind slaar den Dag i Dag
et Slag for Folkets stolte Sag,
vor Plads er ved det røde Flag,
hvor Skellet skarpest gaar.

Hans Laursen.

Børnehjælpsdag.

Saa har vi altsaa i København overstaaet den berømte Børnehjælpsdag, nu kommer Turen til Provinserne. Vi har haft Fornøjelsen af at se Fruerne Betty Nansen og Oda Nielsen som Blomsterpiger, Skuespiller Kolling som Lirekassemand og Bourgeoisiets unge, smukke Damer som Gaardsangersker — Herman Bang o. s. v. alt, hvad der duer i Danmark, har vi haft gaaende midt iblandt os, saa vi rigtig har kunnet se paa dem. I Ugevis tudede Bladene os Ørene fulde om alt det meget, der skulde ske for ret at gøre Dagen til en Festdag og saa naturligvis at faa en Mængde Penge ind til de stakkels Børn — Børnene er der iøvrigt talt mindre om — men Festen — tænk hele København i en Festrus.

Det var en stor Dag, alle baade Højreaviser og Venstreaviser og socialdemokratiske Aviser havde i mange og lange Spalter ildnet op til Begejstring for Børnenes Dag, og hele Bourgeoisiet var paa Benene for at hjælpe Børnene — de tuberkelsyge, syfilitiske, elendige, forsømte Stakler.

Er det ikke rørende og menneskekærligt?

Nej, saamænd er det ej rørende! ikke det bitterste. Hvis dit sunde Omdømme ikke blev fuldstændig forvirret af Avisskraalet, prøv saa at skille ud de mange pro Cent, der var af Forfængelighed, Snobberi og ret og slet Lyst til at more sig — hvormange pro Cent bliver der mon saa tilbage af Medlidenhed med Børnene og Følelsen af Samfundets Pligt overfor dem?

Nej, det er ikke saa rørende!

Du vil maaske indvende, ja, men det er dog godt med alle de mange, rare Penge, der kom ind; ja, maaske; men netop Arbejderne har dog sikkert mindst Grund til at være glade for Børnehjælpsdagen. Det hele er bare en stor Afladsdag, hvor Overklassen køber sig Aflad for, hvad de bedrev i Aarets Løb af Undertrykkelse og Udbytning mod Underklassen. Kun sørgeligt at selv det socialdemokratiske Partis Organer er med til at lægge Medlidenhedens skærmende Kaabe over den besiddende Klasses Synder og hjælpe den i dens Forsøg paa at skjule Kløften mellem Over- og Underklasse. — Og det, som det kapitalistiske Samfund finder, der skal gøres for Børnene, mon ikke det bliver gjort ogsaa uden Børnehjælpsdag. — Kapitalisten vil ihvert Fald med Vægt kunne sige til alle Angreb: Ja, men vi er jo i Grunden slet ikke saa slemme, selv »Social-Demokraten« roser os jo for vor Uegennytte.

Og derfor, den Aften efter Børnenes Dag, da Kapitalisten puttede sig ned under Dynen, da bad han en stille og inderlig Bøn:

»O, du milde Velgørenhedens Gudinde, jeg takker dig, fordi du gav os denne Dag; vel ved jeg, at mine Arbejdere maa slide haardt, saa jeg Gud være lovet har et rigeligt Udkomme; der tales saa højt om Udsugelse og Udbytning, men du skal have Tak for denne Dag, nu maa selv de røde Socialister erkende, at vi rige i Grunden slet ikke er saa slemme. Maatte det nu lykkes mig i det kommende Aar at fordoble mit Udbytte, saa jeg om et Aar atter kan byde dig velkommen og yde min Skærv, o Gudinde, du, som beskytter min Velstand.«

Lykkelige Kapitalist! *Alb.*

Den sande Samfundsfølelse ytrer sig i Ønsket om at forme Samfundsforholdene saaledes, at Velgørenhed bliver et Samfunds største Skamplet, et skrigende Vidnesbyrd om et uretfærdigt System.

»Brand«.

Vækkelsen.

Vi trænger til en Vækkelse blandt Proletariatet, vi har Brug for vaagne Mennesker, der vil aabne Øjnene paa alle de mange, som gaar rundt i en aandelig Dvale, og intet Maal har at kæmpe for. Vækkelsen er kommen, skriver Missionspressen, nu gaar

---

Alle Udtalelser kan vi henlede enten til den ene eller den anden af disse to Teorier.

Forsvarer vi derfor ikke Lønarbejderens, forsvarer vi Kapitalistens Interesse.

For at være klar over, hvem der er vor Ven, og hvem der er vor Fjende, maa vi — under en Vaabenstilstand — se efter Teoriernes Tendens, og det kan derfor være

inde paa samme Tid, som man har nedsænket hende i Tidens mudrede Bundfald og haanet hende som en Slavinde; man har i Aarhundreder fortalt hende, at hun var et Klenodie, samtidig med at man har behandlet hende som et Husdyr, og Kvinden modtager i Dag den samme Smiger og den samme Behandling; hun opdrages endnu i

min Formening Kvindeliteraturen med Undtagelse af et enkelt Værk*); men netop derved, at den er en kunstnerisk Nydelse, bliver den en virkelig Fare; thi naar noget smager godt, ser man aldrig saa meget paa Næringsværdien, og det samme gør sig gældende med Literatur. Overfor en Bog

*) Fr. Engels: Familiens og Statens Oprindelse.

den sin Sejersgang over Verden og rusker de sløve Sjæle op af Vantroens Dvale, og giver dem en ny Ide at kæmpe for — Verdensforsagelsen.

Det er et sørgeligt Syn at betragte denne »Vækkelse«, som er lige det modsatte, naar man ser rigtig efter.

Den er en Maalestok paa, hvor elendig den nuværende Samfundsform er.

Thi det er den Klasse, der staar lavest i Intelligens, man »vækker«.

Det er Proletariatet, som fik sin Selvstændighedstrang kvalt i Barndomsaarene, som igennem Sult, Nød og Arbejdsløshed er drevet ud paa en aandelig Mosegrund, det er det, man sælger Syndsforladelse for Taarer og Knæfald.

Nej det er sandelig ingen Vækkelse, i al fald ikke den, som Arbejderklassen har Brug for, thi Konsekvensen af denne »Vækkelse« bliver, at Arbejderne kommer til at sove endnu mere end før.

Alle Klassemodsætninger viskes saa rart ud, og naar *de* ikke staar klart for Arbejdernes Bevidsthed, kan Kapitalisterne glæde sig. Vi trænger til en Vækkelse, ja vist gør vi saa; men en rigtig Vækkelse, en Knytnæve mellem Øjnene — en *socialistisk* Vækkelse. Vi unge som tog os selv i det, da den lumske Søvn vilde bemægtige sig os, skal være med til at vække de mange, som endnu sover.

Vi kan maaske ikke gøre noget ved de gamle, — saa lad dem sove; men Slægten, der skyder i Vejret, Ungdomsproletariatet, *det* kan vi vække, og vi *skal* gøre det!

Alle de gamle Fordomme, — »Gengangere« — som en Digter har kaldt dem, skal vi knuse, vi skal vise, hvor pinende vanvittige Samfundsforholdene er indrettede, rigtig banke det ind, — og Forstandens Øjne vil springe op paa vid Gab, — ja, for hver Arbejder vi vækker, har vi én mere i vore Rækker!

Det er et stort Maal, vi unge Socialister sætter os, men det er et af de stolteste Maal som nogensinde er sat.

Al den Energi og Styrke, vi ejer, maa ofres paa dets Alter, ingen lunken Halvhengivelse!

Lad os slaa *det* fast, at Arbejderklassens Frigørelse skal være dens eget Værk.

Hans Laursen.

Japanske Tanker om de hvides politiske Økonomi.

Fabrikerne med deres høje, rygende Skorstene, raslende Maskineri og stigende Trædemølle-Slid har kun gavnet vort japanske Folk, i det mindste vor arbejdende Befolkning, lidet; og ifølge den store Økonom Walker og andre Universitetslærere, for hvis Meninger jeg dog har meget ringe Agtelse, vil de sandsynligvis ikke gøre Gavn.

Teremoto.

Undersøg paa de Steder, hvor disse vidunderlige Maskiner bruges mest, deres sociale Virkninger og erfar, hvilke Metoder, der anvendes for at faa dem til at bringe Folket de Bekvemmeligheder og den Frihed, hvorfor de øjensynlig var konstrueret.

Ishtamusho.

Dette gjorde jeg. I Philadelphia saa jeg en ny Side af Livet i Amerika. Ved et tidligere Besøg med Bopæl i Continental Hotellet fandt jeg nu, at jeg kun havde set Tingenes Overside — Kunst-Gallerier, Musæer, Biblioteker, Højskoler, kostbare Kirker, elegante Villaer og velhavende, fornemme Folk. Jeg havde ganske vist ogsaa set store Magasiner, Skibsværfter og Lokomotivfabrikker, men alt fra en letlevende og tilfreds Mands Synspunkt. Arbejderne havde kun tiltrukket sig min Opmærksomhed, fordi de syntes at være bedre klædt, at leve bedre, have bedre Huse og at være lykkeligere end hos os.

Nu maatte jeg, ifølge mine ny Ordrer, afsværge de riges Behageligheder for at tilbringe min Tid iblandt og lære noget om de fattige. Jeg fandt snart, at mine tidligere Iagttagelser var Blændværk. Jeg forbavsedes ved at se, at disse Folks bedre Klæder, Huse, Møbler og mere afvekslende Føde ledsagedes af større Spænding, større Bekymring og, synes det mig, mindre Lykke end blandt de samme Klasser i Japan. I Fabrikkerne bemærkede jeg midt i det »arbejdssparende« Maskineris Bulder mange Børn og unge Mennesker af begge Køn, som arbejdede ti Timer daglig, hvilket med Middagstimen og de halve Timer til at gaa frem og tilbage bliver en tolv Timers Dag; kaldte til Sliddet af hylende Damppiber og saa frygtsomme for Fradrag af Lønnen eller Afsked, at man saa de fleste af dem vente ved Fabriksportene femten til tredive Minutter før Tiden. Opslaaet paa iøjnefaldende Steder i Rummene saa jeg »Reglementet«, der strengt forbød Samtale, forbød Venner at komme ind o. s. v., gennemtvunget ved Bøder. Jeg fandt, at i Tidernes Løb er Maskinernes Hastighed bleven større og større, og at en enkelt Arbejder nu ofte passer to, tre eller flere Maskiner i Steden for en fra først af. I Bomuldsfabrikker passer en ung Pige nu fire Væve og undertiden fem eller seks. Jeg fandt, at disse Arbejdere sjælden ejer deres egne Hjem; at i det mindste tre Fjerdedele af dem var Lejere, som kunde kastes ud med tredive Dages Varsel. Lønnen syntes kun lige tilstrækkelig til at leve af, skønt meget højere end i Japan, og meget faa lagde noget op. I Kulmine-Egnene i Pennsylvania, Ohio og Illinois er, hvad man behager at kalde Frihed, i Virkeligheden nedrigt Slaveri. Kul-Kompagnierne ejer ofte de Huse og Grunde, som bebos af Minearbejderne, og truer dem med Udsmidning. Desuden holder de Kompagni-Butikker, som tager højere Priser og trækker Regningen af Ugelønnen. Dette dybt underjordiske, usunde og farlige Slid er elendigt betalt, og skønt den lovlige Alder i Pennsylvania er tolv Aar, benyttes mange Drenge meget yngre. Forsøg paa at forbedre Forholdene ved »Fagforeninger« er i Reglen slaaet af Marken ved at indføre Mænd med en meget lav Levefod — Arbejdere fra Østevropa og Negre fra Syden; eller fordi de arbejdsløse paa Stedet kun var altfor længselsfulde efter at faa Arbejde til en hvilken som helst Pris. Det forunderlige Tilfælde blev jeg først nu opmærksom paa (skønt det ogsaa viser sig i Japan), at mange ikke kan faa noget at gøre, medens de, der arbejder, maa slide indtil Udmattelse. I vort elskede Land er Modsætningerne imidlertid mindre alvorlige. Mellem rige og fattige er Svælget snævrere. Vore Boliger viser ikke saa uhyre Forskelligheder og vore Arbejderes Høflighed er en mærkelig Modsætning til den Raahed, lidenskabelige Sværgen og de Trusler, man hører paa amerikanske Gader.

Forvirret ved disse Kendsgerninger, som jeg følte maatte have en Forklaring, besøgte jeg Pittsburg, Chicago, Boston, New York City og fandt alle Steder de samme Forhold. Ved at benytte mig af Bøger fandt jeg snart, at Uligheder af samme Art herskede i hele Evropa. Landene var blevet rige, men Gevinsten havde ikke været almindelig; og i Retning af Lykke kan jeg kun tro, at der slet ikke er vundet noget, thi særlig i Amerika er Folkets store Mængde, de industrielle Masser, ved at faa Forstaaelse nok til at forbitres over denne Ulighed i Rigdommens »Fordeling« og over deres Mangel paa Evne til at skaffe sig hvad de føler tilkommer dem. Resultatet bliver en hæftig nervøs Spænding, som viser sig ved, at de søger fra Te (der alene benyttes i Japan) til de sindsforvirrende Opbidselsesmidler Whisky og Øl og til det skrækkelige Bedøvelsesmiddel Tobak, der ryges og skraas i en modbydelig Grad.

»Hvorledes hænger dette sammen?« spurgte jeg Bibliotekaren. »Det er Naturens Orden«, svarede han, »foraarsaget af Menneskeslægtens Tilbøjelighed til at formere sig, indtil Ernæringsmidlerne sætter en Grænse; den uundgaaelige Kamp for Livet«. Han omtalte først Økonomi og »Lønnens naturlige Søgen efter Minimum« og henledte dernæst min Opmærksomhed paa de hemmelige Videnskaber: »Politisk Økonomi, Finans, Socialisme«. Ti Tusinder af Bind, sagde han, var skrevet paa alle Sprog; her var kun nogle Hundrede af de mest bekendte. »Vi« De ikke«, sagde jeg forvildet, »mellem alle denne Litteratur vise mig en Bog, som i Korthed forklarer denne »Lønlov«? Vis mig i det mindste et Glimt, som maaske kan lede mod Lyset«.

Teremoto.

(Fortsættes.)

Kannibal-Katekismus.

Den kristne Offerpræst hører til Menneskeædernes Race. —

Medens visse Negerstammer efter Sagnet spiser deres *faldne* Fjender og Kapitalister sluger Guldmønt, *deres* Gud, forener vore Præster højere Dyder. De æder Oblater, som foruden at være levende, *sand Gud,* der skal være en Ven af dem, tillige er *sandt Menneske.* Oblaterne skal være saa nærende, at den, der æder en, ikke skal sulte. Præsterne behøver derfor ikke andet at leve af. Dersom de dog tager anden Føde til sig, er det kun for Selskabs Skyld.

At Befolkningen ikke har slaaet sig paa det billige, bekvemme Næringsmiddel, er tildels Vegetarianismens Skyld, dels fordi det ikke skal passe lige godt for alle, men besidde en lignende ubehagelig Egenskab som Tøjet i Kejserens nye Klæder. Efter Kannibalpræsternes Lære skal den, som Højesteret ikke finder værdig til at æde sig mæt en Gang for alle i sin bedste Ven Kød, nemlig blot æde sig en Dom paa Halsen, medens den værdige benaades med et evigt Liv i Tilgift til Mætheden o. s. v.

Dersom dette skulde være Opspind eller Logn i Helvedspræsternes Hals, er det ønskeligt, at Oblaterne vilde lukke Mundene paa dem, saa de ikke mere oplader dem, og alle kunde mætte for en Gangs Skyld.

John Packness.

Redaktion: Chr. Christensen, (Ansvarhavende), Alb. Jørgensen.

Axel Hoff's Bogtrykkeri, Vesterbrogade 41 B, Kbhvn. B.

Det anarkistiske samfund.

Svar til *Bruno Schmütz.*

Bruno Schmütz har et par spørgsmaal til mig i »Ny Tid« nr. 7 i anledning af min lille artikel om anarkismen. S. skriver, at han tilfulde kan slutte sig til mig i mine angreb paa samfundsforholdene og til nød forstaa, at jeg i den socialistiske stat ser det værste tyranni udøvet mod den enkelte, men han synes ikke, der ligger nogen garanti for bedre tilstande i en fuldkommen planløs gruppering af mennesker om smaa stykker af jorden, der (menneskene) saa gensidig skulde udveksle deres produkter med hinanden.

Jeg maa da først bemærke, at jeg aldrig har skrevet noget om en planløs gruppering. Selvfølgelig maa der være plan deri som i ethvert arbejde og ethvert foretagende. S. mener aabenbart, at plan og lov og kommando er et og det samme. Jeg synes ikke, at S. har gjort sig umage for at forklare, hvorfor der ikke er nogen garanti for bedre tilstande i den ordning, jeg har tænkt mig. Jeg vil bede S. forklare mig sin mening lidt tydeligere. Ti jeg kan virkelig ikke begribe, hvor han vil hen, naar han skriver, at han bedre kan forstaa mig, hvis jeg »samtidig vilde have den saa højt priste kultur væk, saa menneskene levede som nomadefolk af rov, jagt og fisk«.

Jeg indser ikke, at bibeholdelsen af de nuværende mekaniske hjælpemidler skulde være en hindring for individets ret til at handle og gøre, som han lyster, vel at mærke, hvad S. glemmer at tilføje, med den grænse, *at andres ret ikke krænkes.*

S. hævder, at vi ikke kan udføre et større arbejde i fællesskab uden at have en plan at gaa frem efter, og at der absolut maa love til ledelse af større arbejder og foretagender. Her kommer vi atter til den samme misforstaaelse af S., at en plan er det samme som en lov. Naturligvis maa vi lægge en plan for at arbejde, men kan vi ikke gøre det i fællesskab; det er jo noget, der sker hver dag, at folk planlægger et arbejde i fællesskab uden at behøve at ty til en lov om ledelsen.

Lad os tage et eksempel. S. og jeg og et par andre starter et anarkistisk blad. Vi træffer sammen og taler om sagen, skillinger sammen til køb af typer og papir, S. sætter det, og vi faar det trykt et eller andet sted. Vi skriver i bladet, vi bringer det ud til folk. Hvor er de love og den ledelse, S. finder saa absolut nødvendig? Men selvfølgelig, en plan for vort arbejde maa vi have!

Eller lad os tage et andet eksempel. Et større foretagende. Lad os sætte, vi har en anarkistisk koloni. Det er vel endnu stærk tvivl underkastet, om det er muligt at danne anarkistiske kolonier med levedygtighed midt i vort kapitalistiske samfund. Og dog tror jeg at turde forudsætte saa megen livskraft i en saadan koloni, at medlemmerne kunde starte f. eks. et sanatorium. I stedet for nu at løbe til kommune og rigsdag og tigge om bidrag, saa hjælpes vi ad. Der er vel nok en arkitekt imellem os, han giver tegningen, murere og tømrere og andre haandværkere hjælper hinanden med arbejdet. Og jeg kan virkelig ikke indse, at nogen lov er nødvendig for at drive folk til at arbejde paa et foretagende, som er til gavn for hele kolonien, det hele samfund.

S. beder mig forklare, hvorledes hvert individ kan blive, som han udtrykker sig, fuldstændig sit eget jeg, naar vi skal vedblive med at have mekanisk drivkraft til at udføre det meste af vort arbejde, og han skriver, at han ikke kan se rettere end, at mennesket stadig maa blive en slave af maskinen.

Hertil vil jeg svare, at vi maa ikke se os blinde paa de forhold, der eksisterer nu. Nu om dage, hvor nogle arbejder og slider sig til døde og andre træller for det tørre brød for sig og sine, for at nogle faa kan leve i overflod; i vor tid, hvor det ensformige arbejde ved maskinen sløver og forsumper menneskene, hvor det er almindeligt, at mænd og kvinder uden lyst og glæde begynder deres arbejde om morgenen med det ønske og den ene tanke, at det snart er fyraften — ja da er arbejdet en forbandelse, da er mennesket en slave ikke blot af maskinen, men af alt sit arbejde.

Men en lille smule fantasi maa vi have, vi maa da kunne tænke os befriet for de abnorme tilstande, der hersker nu, med andre ord tænke os et frit samfund, hvor mennesker arbejder efter lyst og tilbøjelighed, hvor de ikke arbejder for at fylde enkeltes pengepung, men hvor de arbejder for sig selv og dog for alt, i det fælles samfunds interesse, hvor arbejdstiden er kortere og arbejdet lettere, fordi der ogsaa er tid til hvile og til aandelig sysselsættelse, og fordi der veksles med arbejde af forskellig art, frilufts- og fabriksarbejde og legemligt og aandeligt arbejde.

Rolf Hammer.

Økonomi.

Ombytningsforhold.

Man vil erindre, at Varen kun har Værdi, forsaavidt der er anvendt samfundsmæssigt Arbejde derpaa; et Udtryk for denne samfundsmæssige Enhed er: *almindeligt, menneskeligt Arbejde.*

Da Værdien saaledes er en samfundsmæssig Egenskab ved Varen, saa kan denne ikke ses paa Varens Ydre, men fremtræder kun i Varens Forhold til andre Varer, — i Vare-Ombytningen.

I det nuværende Samfund er som bekendt alle Varer, ligegyldig hvilke deres ydre Former end er, ligegyldig hvilke deres Nytteegenskaber, ombyttelige med en bestemt Vare, eller med andre Ord de kan udtrykke deres Værdi i en anden, en fælles Vare, nemlig Penge. Hermed er allerede sagt, at Værdisubstansen i alle Varer, ogsaa i Penge, er den samme fælles Substans — menneskeligt Arbejde.

1 Frakke = 5 Td. Korn.

I Forklaringen af denne Ligning ligger Forstaaelsen af Vareværdiernes Rolle i Omsætningen og derved tillige Oprindelsen til Pengeformen. Man lægge her Mærke til, at de to Varer spiller hver sin Rolle: Køber og Sælger spiller ogsaa hver sin Rolle i den samme, den ene Handel, idet Køb og Salg er to hinanden modsatte Handlinger.

Saaledes ogsaa i denne Ligning. Det er her kun den ene Vare, hvis Værdi der er Tale om, nemlig Frakkens, og denne udtrykkes i en Genstand, der i sit Ydre er vidt forskellig fra den selv, men som samtidig maa indeholde den Værdisubstans, som i det hele gør, at de to Varer kan stilles overfor hinanden, kan ombyttes, nemlig menneskeligt Arbejde. Det er kun, fordi at 5 Td. Korn virkelig indeholder Værdi, at de kan være Udtryksform for den Værdi, som er i Frakken, og kan benyttes til Værdimaaler for Frakken.

Skal jeg maale et Rums eller en Genstands Længde, saa kan jeg kun dertil benytte en Genstand, som ogsaa har Længdeudstrækning.

Dersom der til Frembringelsen af en Frakke som en Følge af Forandringer i Produktionsforholdene skulde medgaa kun en halv Gang saa meget Arbejde som tidligere, saa vilde Frakkens Værdi synke til det halve; Kornet derimod, i hvis Produktionsforhold ingen Forandring er foregaaet, bibeholder sin gamle Værdistørrelse, og derved forrykkes deres indbyrdes Værdiforhold; thi nu vil en Frakke kun have Værdien af 2½ Td. Korn, eller der maa nu 2 Frakker til at købe 5 Td. Korn.

Omvendt vilde det være, hvis den til en Frakkes Frembringelse anvendte Arbejdsmængde forbliver den samme, medens den, der medgaar til Produktionen af Korn, forandres og bliver mindre.

Varernes Værdistørrelse afspejler sig derfor ikke altid i deres Forhold til andre Varer, det er kun deres forholdsvise, relative Værdi, som kommer til Udtryk.

I det givne Tilfælde udtrykkes kun Frakkens Værdi i Kornet. Dette sidste derimod tjener her som Værdimaaler for 1 Frakke som det Stof, hvori denne Frakke udtrykker sin Værdi.

For imidlertid at kunne tjene som Værdimaaler eller Eqvivalent maa den være almindelig anerkendt, d. v. s. den maa til enhver Tid kunne ombyttes med andre Varer.

I Tidernes Løb er forskellige Varer blevne benyttede til Udtryksform for andre Varers Værdi, indtil denne Funktion til Slut fæstnedes ved de ædle Metaller. Dog ligegyldig, hvilken Vare der end benyttes til Udtryksform for Vareværdien, saa maa denne Vare altid have *Nytteegenskaber* af almindelig Karakter; den maa være et Arbejdsprodukt, den maa være *et Produkt af almindeligt, menneskeligt, samfundsmæssigt Arbejde. Ingen Genstand, som ikke har Værdi, kan være Maalestok for Værdien.*

Nic. L. Petersen.

Da Handel i det hele taget ikke er andet end Ombytning af et Arbejde imod et andet Arbejde, saa bliver enhver Tings rette Værdi rigtigst udtrykt i Arbejde.

Benj. Franklin.

---

den ene eller den anden af disse to Teorier.

Forsvarer vi derfor ikke Lønarbejderens, forsvarer vi Kapitalistens Interesse.

For at være klar over, hvem der er vor Ven, og hvem der er vor Fjende, maa vi — under en Vaabenstilstand — se efter Teoriernes Tendens, og det kan derfor være

ind paa samme Tid, som man har nedsænket hende i Tidens mudrede Bundfald og haanet hende som en Slavinde; man har i Aarhundreder fortalt hende, at hun var et Klenodie, samtidig med at man har behandlet hende som et Husdyr, og Kvinden modtager i Dag den samme Smiger og den samme Behandling; hun opdrages endnu i

min Formening Kvindenteraturen med Undtagelse af et enkelt Værk*); men netop derved, at den er en kunstnerisk Nydelse, bliver den en virkelig Fare; thi naar noget smager godt, ser man aldrig saa meget paa Næringsværdien, og det samme gør sig gældende med Literatur. Overfor en Bog

*) Fr. Engels: Familiens og Statens Oprindelse.

Agiter og arbejd!

Engang blev Bønderne i en lille fransk By enige om, at de aldrig havde forstaaet at værdsætte Byens Præst paa rette Maade, og at de mange Gange havde ladet Lejligheden gaa fra sig til at vise ham, at han i Grunden var Byens bedste Mand, hvad de virkelig mente, han var.

For at rette lidt herpaa og til Opmuntring for Præsten besluttede de, at de til Julen vilde give ham et stort Anker gammel god Vin, som skulde skaffes til Veje paa den Maade, at hver Bonde kom med et Par Potter og hældte dem i Ankeret.

En gammel Bonde, som tillige var lidt karrig, mente, at ingen kunde se, om han kom Vand i Tønden i Stedet, det vilde være umuligt at opdage blandt al den anden Vin. Derfor mødte han paa den fastsatte Dag med to Potter Vand og hældte i Ankeret.

Præsten tog med Glæde mod Vinen, men da han slog Tappen fra og i Bøndernes Nærværelse skulde smage paa den sjældne Drik — løb der det klareste Vand af Spundsen. Alle Bønderne havde nemlig tænkt som den gamle, og derfor indeholdt Tønden kun Vand.

* * *

Kammerater! Lad os i vort Arbejde for Ungdomsbevægelsen alle passe paa, at vi ikke i mange Tilfælde, hvor vort Arbejde kræves og maaske kan have den største Betydning for Sagen, staar kolde og ligegyldige og mener, at vort Arbejde alene intet Udslag giver paa Resultatet, saa vi, naar den Dag kommer, da vi skulde vise Resultaterne frem, kun kan møde med Vand.

Kammerat! pas paa! Det er dig, Historien gælder. Husk paa, at hvert Arbejde, som du vil gøre i Sagens Tjeneste, maa være dikteret af en Trang til at komme til at virke, husk paa, at enhver Kædes Styrke kun kan beregnes efter det svageste Led deri — det vil først sprænges, og Kæden er brudt — og tænk, at om du er det svageste, saa gælder det, at du bliver stærk, stærk til Gavn for hele Kæden. Kammerat! Arbejd og hold ud!

Bruno.

Foraarets Farce.

O, Gud! at Brød skal være saa dyrt og
Kød og Blod saa billigt! *Hood.*

Foraaret er kommen. Overalt ser man Naturen som den evige Genfornyer. Nu falder det gamle for det ny. Det bryder og gærer i hele Naturen. Knopskællene sprænges — de første spæde Spirer bryder op gennem Jordsmonnet. Det nye, det unge udfolder sig og viser sin Livskraft — skyder Ham — hele Naturen genfødes. Det er, som om selv Mennesket forandrer sig under denne Fornyelse. Sindet bliver lysere og lettere stemt. Foraaret varsler om bedre Tider, sætter alt i hurtigere Bevægelse. Den syge drømmer om Sundhed — den arbejdsløse om Arbejde. Hele den lange døde Vinter har de lidt under Nøden og Elendighedens Kvaler. Nu maa vel Vendepunktet være kommen, da det bærer mod Sundhed og Lykke. Selv Kapitalisten, som nu den første Solskinsdag fra sit Kontor træder ud paa Gaden, mærker den nye Tids Magt. Fordybet i Procentregning kommer han fra Skyggen ud i Solens bagende Straaler. Forandringen indvirker paa ham, forvirret ser han op imod »Fredsforstyrreren« — bliver slaaet ud af sin kolde egoistiske Profitberegning, medens han arrigt brummer: — »De Satans Arbejdere!« Dog Solen ler af ham og af alle andre kolde kapitalistiske Beregnere. Den lader sig ikke smide ud saaledes som hans »Lønslaver«. Den viser sin Magt, skærende hvide sendes dens Straaler ind i de flotteste Paladser — de fjerneste Kroge, de skumleste Gyder. Al Usselhed, Nød og Elendighed staar just nu i en skrigende Disharmoni til den pragtfulde Festdragt, Naturen iører sig. Isklumpen i Overklassens venstre Side begynder at smelte. De opdager pludseligt, at Nøden har været en haard Gæst hos de fattige. Underklassens Børn ses nu — blege, hulkindede i en elendig Forfatning. Mangel paa tilstrækkelig Ernæring, usunde Boligforhold har sat hele sit Præg paa dem. Nu kalder Solen dem frem — ud af deres trange Bure — Overklassen forfærdes — »de stakkels Mennesker — de stakkels Børn — vi maa hjælpe«. Og pligtskyldig sættes Overklassen i Bevægelse for at bøde paa de Saar, de selv har slaaet. Børnehjælpsdagen fremkommer. Det modbydeligste Hykleri, Underklassen har været Genstand for. Der er al Grund for os unge til at se klart paa dette Fænomen; thi fra alle Sider svirrer det rundt med Udtalelser om denne Dags Betydning. Man kan vel ikke frakende, at de medvirkende deltager af Uegennytte, af rent menneskekærlige Grunde; men selve Kapitalisterne har sandelig andre Aarsager til deres Fremtræden som barmhjærtig Samaritan. For at se klart paa dette maa man et Øjeblik se paa Samfundets økonomiske Liv. Det nuværende Samfund er jo indrettet saaledes, at det er umuligt for den enkelte at arbejde produktivt paa egen Haand. Den gør manges Samarbejde til en Nødvendighed, den forudsætter indviklede Arbejdsredskaber, hvis Anskaffelse overstiger den enkeltes Kræfter, som kun oppebærer Løn. Følgen heraf er, at alle, som ikke raader over tilstrækkelig Kapital — og under den nuværende Produktion kan ingen erhverve denne ved sit eget Arbejde — er tvungen til at sælge sin Arbejdskraft til den, som ejer den fornødne Kapital. Købeprisen, denne betaler, er Lønnen. I Forbindelse hermed maa man sige, at Kapitalisten ikke alene køber Arbejderens Arbejdskraft, men ogsaa hans Legeme, da Arbejderen jo ikke kan skille sin Arbejdskraft fra dette. Nu paastaar Kapitalisten, at han er Arbejderens »Velgører«, han giver ham jo Arbejde og dermed Brød. Men denne »Arbejdsgiverteori« er en dundrende Løgn. Betalte Kapitalisten, »Velgøreren«, Arbejderen det fulde Udbytte af hans Arbejde, vilde han selvfølgelig ved Aarets Slutning ikke være en Døjt rigere — selv om han beskæftigede Tusinder af Mennesker — end ved Aarets Begyndelse. Dette passer nu ikke i Kapitalistens Plan, han vil blive rigere, formere sin Kapital. For at opnaa dette, maa han betale Arbejderen mindre end Værdien af det, denne frembringer; kort og godt — Lønnen, han giver, er ikke fuld Erstatning for det ydede Arbejde. Arbejderen frembringer udover sit betalte Arbejde en »Merværdi«, og denne er det, som øver Kapitalen. Det ses altsaa, at den saakaldte »Arbejdsgiver« ikke er Arbejderens »Velgører«, men Arbejderen »Arbejdsgiverens« »Velgører« — rigtignok en ufrivillig Velgører, idet hans Velgørenhed gør ham til Proletar, til Lønslave af den, han beriger. I Kraft af denne Udbytning gør Kapitalisten sig til Herre over Arbejdsmidlerne (Grund, Jord, Fabrikker, Maskiner, Samfærdselsmidler o. s. v.). De menneskelige Goder bliver derved en Klasses Forret, medens den underste Klasse, det store Flertal maa give Afkald paa Goderne for at skaffe Ejendom — flere Goder — til Mindretallet, Overklassen. Derfor bekæmper vi Kapitalisterne, fordi de stjæler Arbejdernes retmæssige Ejendom fra ham og derved skyder ham ud i et Hav af Lidelser. Ene og alene det kapitalistiske Udbytningssystem er Skyld i den økonomiske Ulighed, politiske Ulighed og den herskende Elendighed hos Samfundets Medlemmer. Arbejderne fremskaffer i Kraft af deres Arbejde alle Værdier. De øverste 10,000 tilraner sig de 2 Tredjedele af disse — og svælger i Luksus — de hundrede Tusinder nøjes med 1 Tredjedel og opvokser derfor under saadanne Forhold at Kapitalisten ikke vilde byde sine Hunde slet. Derfor kan man baade le og græde over at høre Kapitalister sige: »Ja, vi hjælper jo dog, saa godt vi kan«. Selv om Arbejderne ikke havde givet en eneste Øre gav de dog alt, hvad der overhovedet kom ind; thi ene og alene ved Arbejderens Arbejde blev Kapitalisten sat i Stand til at yde sit Bidrag — Arbejderens Udbytning har frembragt Rigdommen. Derfor er Børnehjælpsdagen ogsaa kun et Forsøg paa at tilsløre Arbejdernes Øjne for at faa hans til at se mindre klart gennem Udbytningens Taagemasse. Et Forsøg paa at forsone hans med den kapitalistiske Udbytning med dens Motivering: »De gør dog alligevel nogt godt«. Overklassen kan dog godt spare sin Ulejlighed. Arbejderklassen har længst nok lidt under den kapitalistiske »Velgørenhed«, og det skal ikke lykkes dem ved nogen Farceforestilling at bortlede Arbejdernes Opmærksomhed fra deres modbydelige Færd. Ikke Alverdens Sonofre paa det kapitalistiske Molochsalter kan forsone os med denne uretfærdige Samfundsordning eller jævne Kløften mellem os og Ede. Hvorfor lider Børnene under Nødens og Elendighedens Aag? Hvorfor føres Tusinder af Landenes Ungdom — den Ungdom, hvo paa Fremtiden skal bygge — til Slagmarke som en Flok Faar? Hvorfor maa Hunde der af vore unge Kvinder sælge sit Legem for at leve? Hvorfor lider Tusinder af Arbejdsløse Sultens og Mismodets Kvale Hvorfor er Arbejderklassen en Pariekas som hundses aandeligt og økonomisk? Er og alene fordi I tilraner Eder alle Liv Goder — al Lys og Lykke — lever i Ov daadighed. Spar derfor alle Eders Vegerninger og tomme Fraser om Godgørenhed. Vis os hellere Eders sande Ansig ikke Samaritanens, men — Røverens; vi forlanger ingen Godgørenhed, men vor Re Dog, det er Foraar, det bryder, gærer, glim ter derude i det fjerne. Forhaabningsfuld skuer Arbejderen fremover efter Frelse En Dag vil de arbejdskrumme Rygge ret sig, tunge Tramp høres, det er Avantgarde af Arbejderhæren, som rykker frem — sna følger Arieregarden efter. Der blæses t Storm, og trods sine Udenværker vil de kapitalistiske Fæstning falde. Paa Ruiner vil hæve sig en Bygning, straalende, smu hvor der er højt til Loftet og Plads til a ved det store Samfundsbord. Der vil N og Elendighed ikke kendes. Frigjort f de økonomiske Lænker vil Menneskehed udvikle sig til sin højeste Fuldkommenhe Da vil Menneskenes Udbytning af Menn sket være et tilbagelagt kulturfjendtligt U viklingstrin — Ret traadt i Stedet for Ma

Fred

Guldet er vor Tids Gud, og Rotschild er de Profet. *Ile*

I en offentlig Piges Sovekammer er der mer Ære at finde end i en Bankiers Kontor. *Ile*

Redaktion: Chr. Christensen, (Ansvarhavende), Alb. Jørgensen.

Axel Hoff's Bogtrykkeri, Vesterbrogade 41 B, Kbhvn. B.

Socialisme og Militarisme.

I Frankrig er der i de senere Dage indtraadt en Splittelse indenfor det nylig samlede socialistiske Parti. Anledningen er en Udtalelse af en af Partiets Ledere, *Gustave Hervé* — fremkommet paa et offentligt Møde og gaaende ud paa, at Socialister i Tilfælde af Krig skulde iværksætte Soldaterstrejke og nægte at være med til at »forsvare Fædrelandet«. Følgen heraf er, at flere er traadt ud af Partiet. Muligt bliver der nu i Frankrig igen to socialistiske Partier, det ene samlende sig om den gamle Alliancepolitiker *Millerand*. Af Hensyn til Sammenholdet har Partistyrelsen dog vedtaget, at Partiet som saadant staar frit og ikke er bundet til *Hervé*'s Udtalelser.

Maaske der netop blandt Frankrigs Befolkning, ogsaa Arbejderne, er frodigere Jordbund for Nationalfølelsen end i andre Lande, den Art af Nationalfølelse, der giver sig Udslag i Sabelraslen og højlstemte Ord om Nationens Ære; man maa vel erindre, at store Dele af Frankrigs Arbejderklasse er vokset op under friske Minder om den blodige Krig mellem Frankrig og Preussen, gennem deres Undervisning i Skolen har modtaget en saa nationalistisk farvet Fremstilling af de Begivenheder, at der er lagt en Spire, der ikke let dræbes. Og samtidig er der af det borgerlige Samfund gennem den samme Skole og gennem hele Opdragelsen givet en ligesaa farvet Fremstilling af en samtidig Begivenhed, der dog maaske kunde være en vægtig Grund for netop Frankrigs Arbejderklasse til at sætte en anden Følelse over Nationalfølelsen — Klassefølelsen, Følelsen af det nødvendige i indbyrdes Sammenhold, ej alene mellem et enkelte Lands Arbejdere, men mellem alle Landes Proletarer. I 1871, da Paris' Arbejdere proklamerede Kommunen og frigjorde sig for de borgerlige Lederes Formynderskab, da var Klassefølelsen, Følelsen af den dybe Interesseforskel mellem Overklasse og Underklasse stærk nok til at dæmme op for de liberale »Fædrelandsvenners« Nationalfølelse — saa stærk, at de gik i Alliance med Fjenden udenfor Paris, Preusserne, for at slaa Kommunen ned, for at lade Paris' Gader væde af Arbejderblod.

Overklassens Nationalfølelse naar netop til det Punkt, hvor dens Magt og økonomiske Herredømme over Underklassen er truet, og saa sandt som Kapitalen er international — engelsk Kapital udbytter franske Arbejdere, og omvendt — og Kapitalistinteresser behersker Staternes ledende Principper — vær overbevist om, at ligesaa sikkert vil de nationale Strænge, der spilles paa i Tilfælde af en Krig være spundne, *ikke* af Folkets Nationalfølelse og Trang til at hævde sig som Nation, men af Overklasseinteressers Traade.

De arbejdende Klasser i alle Lande bør mindes, at som Kapitalen er fædrelandsløs og udbytter uden Hensyn til Nationalitet, saaledes bør de være besjælede af Sammenholdstanken og overtænke, at det er i deres dybeste Interesse at staa sammen til Værn mod Udbytning og Undertrykkelse — men ogsaa til Værn mod den Krig, som netop de vil blive Ofrene for.

Underklassens første og store Bud er:
Proletarer i alle Lande, forener Eder!

A.

❧ ❧ ❧

Besynderligt! Det er altid Religionen, altid Moralen, altid Patriotismen, alle daarlige Subjekter besmykker deres Angreb med. De angriber os ikke for at skade os, ikke fordi de er Slavesjæle, men for at frelse den kære Gud, de gode Sæder og Fædrelandet. *H. Heine.*

❧ ❧ ❧

Esperanto.

Som det vil ses andetsteds i »Ny Tid« blev der paa det svenske socialistiske Ungdomsforbunds Kongres i Göteborg drøftet Planen om et nærmere Samarbejde mellem de forskellige Landes Ungdomsforeninger, blandt andet ved Dannelsen af et internationalt Korrespondanceudvalg. De Vanskeligheder, Sproget ret naturligt maatte volde, skulde ryddes bort ved Benyttelsen af Esperantosproget.

— Esperanto, ja, hvad er saa det for et Sprog? og vilde det ikke være lettere at benytte et saa almindeligt og over hele Jordkloden udbredt Sprog som Engelsk?

Jeg skal søge i denne lille Artikel kortfattet at gøre Rede for, hvad Esperanto er, hvorfor det maa anbefales at lære det og anvende det som internationalt Meddelelsesmiddel.

Det er jo en bekendt Sag, at et Sprog, f. Eks. Dansk, ikke lyder ens overalt i samme Land, hver Landsdel har sit Sprog, sine specielle Ord og Udtryk — foruden sin særlige Udtale. Man kan gaa endnu videre og se, hvorledes indenfor en endnu snævrere Kreds, i en Familie, en bestemt Klike benyttes specielle Udtryk og Ord, der danner en bestemt Jargon — f. Eks. paa en Fabrik eller indenfor et Fag — hvor mange specielle Betegnelser findes ikke her, ikke alene af tekniske Udtryk, men ogsaa selvdannede Ord, og Ord brugte i en anden og overført Betydning — uforstaaelige for den gængse Sprogbrug.

Man kan selv let finde Eksempler paa, hvorledes Sproget dels stadig specificeres i forskellige Sprogarter indenfor de forskellige Samfundslag og Kredse, dels fornyes og forandres blandt andet ved fremmede Sprogelementer: Sproget udvikles. Sprogene er undergivet Udviklingens Lov og maa undersøges under denne Synsvinkel og kan ikke betragtes som noget engang givet, faststaaende og konstant.

Alle disse Jargoner og Klikesprogarter, jeg her har peget paa, er som Smaakviste, der skyder ud paa den større Gren, det danske Sprog; men dette er igen en Gren, der er vokset frem af en større, og man kan paavise de fleste os bekendte Tungemaals indbyrdes Slægtskab. Beviset for at alle de nulevende Sprog er Grene, der er skudt frem og fører tilbage til fælles Stamme, et »Ursprog«, har den moderne Sprogvidenskab tilvejebragt ved at paavise, hvorledes Benævnelser for Fænomener, der er almenmenneskelige eller almindeligt forekommende har den samme Stamme.

Kendt er det, at Ord som Fader, Moder, Broder gaar igen med samme Rod i de forskellige Sprog. Moder hedder paa Tysk Mutter, Engelsk mother, Fransk mère (t bortfaldet), Latin og Græsk mater, polsk matka o. s. v. Betegnelsen for Sanseindtryk, umiddelbar Erkendelse kan man ligeledes blandt mange Eksempler paavise har samme Stamme; den findes paa Dansk i »vide« og »vise« og kan paapeges ikke alene i de levende Sprog, men i Gammelgræsk og Latin, og i det gamle indiske Sprog Sanskrit, det ældste Sprog, vi har Kendskab til.

Der har nu flere Gange været paa Tale, hvor stort et Savn, det var, at videnskabelige Resultater og Afhandlinger og alle Værker af Værdi kun vanskeligt og tildels kunde naa ud over et enkelt Lands Grænser ved den Vanskelighed, Sproget voldte; navnlig for et lille Land var dette ret føleligt. Indtil Reformationstiden havde de lærde Latinen som internationalt og eneste Sprog for alle lærde Materier. Man har beklaget og nævnt som et af Onderne ved Reformationen denne Afskaffelse af Latin og talt om dets Genindførelse; men det gamle latinske Sprog er ligesom Gammelgræsk et for indviklet Sprog med megen Gramatik med f. Eks. 5 Kasus, medens vi i de fleste moderne Sprog kun har 1—3. Der er da fremkommet andre Tanker, og gaaende ud fra den moderne Sprogvidenskabs Resultater har man søgt at konstruere et Sprog, hvori fandtes de Stammer, som var fælles i de fleste Sprog, og hvor saadanne manglede, da at tage et Ord, der kom nærmest den i de fleste Lande benyttede Benævnelse. Særligt maatte man naturligt tage sin Tilflugt til Latin, der er Stammesprog for alle romanske Sprog, Fransk, Spansk, Italiensk, tildels Engelsk og iøvrigt ved den forøgede Benyttelse af Fremmedord ogsaa vore nordiske Sprog.

For flere Aar siden gik *Volapyk* tilsyneladende sin Sejersgang over Jorden, men tabte forholdsvis hurtigt den Interesse, det havde vakt. Det var for vanskeligt med for mange Konstruktioner. — I de sidste ca. 20 Aar har mere stilfærdigt et andet Sprog trængt sig frem og vakt stor Opmærksomhed, saa stor, at der vistnok i Øjeblikket findes mindst en Snes Blade og Tidsskrifter, der udgaar i *Esperanto*. Esperanto udmærker sig ved sine yderst faa grammatiske Regler, er logisk bygget paa Grundlag af den sammenlignende Sprogvidenskabs Resultater.

Alle Udtalelser kan vi henføre enten til den ene eller den anden af disse to Teorier.

Forsvarer vi derfor ikke Lønarbejderens, forsvarer vi Kapitalistens Interesse.

For at være klar over, hvem der er vor Ven, og hvem der er vor Fjende, maa vi — under en Vaabenstilstand — se efter Teoriernes Tendens, og det kan derfor være

finde paa samme Tid, som man har nedsænket hende i Tidens mudrede Bundfald og haanet hende som en Slavinde; man har i Aarhundreder fortalt hende, at hun var et Klenodie, samtidig med at man har behandlet hende som et Husdyr, og Kvinden modtager i Dag den samme Smiger og den samme Behandling; hun opdrages endnu i

mm Formening Kvindelitteraturen med Undtagelse af et enkelt Værk*); men netop derved, at den er en kunstnerisk Nydelse, bliver den en virkelig Fare; thi naar noget smager godt, ser man aldrig saa meget paa Næringsværdien, og det samme gør sig gældende med Literatur. Overfor en Bog

*) Fr. Engels: Familiens og Statens Oprindelse.

Ved Hjælp af et Lexikon vil man hurtigt formaa baade at skrive og læse Sproget. Har man heri fundet Stammen i et eller andet Ord, kan man ved Tilføjelse af et Bogstav angive, om det er Hovedord, Tillægsord, Udsagnsord eller Biord (Lys, lys eller lysende, lyse, lyst). Og ikke alene disse Ord kan man danne, men ogsaa de modsatte Begreber; f. Eks. naar Lys paa Esperanto hedder *luc*, (findes i Lucifer= Lysbringer) hedder det modsatte, der paa Dansk har sit særlige Ord: Mørke, paa Esperanto *malluc*, idet *mal* bruges til Betegnelseu af det modsatte Begreb. *Mal* er Latin, betyder daarligt d. v. s. ikke (bruges paa Dansk i malplaceret = daarligt anbragt).

Det maa sikkert anbefales at sætte sig ind i dette Sprog, og netop for os unge Socialister vil det faa sin store Betydning, hvis vi nemt kunde lære os et Sprog, der kunde sætte os i Forbindelse med andre Landes Socialister og bidrage til nøjere og inderligere Forstaaelse af, hvad der foregaar i andre Lande. Dette Sprogs Udbredelse vil sikkert kunne knytte Landenes Arbejdere nærmere sammen og skærpe Følelsen af, at alle Proletarer maa forene sig og staa sammen i Kamp mod Undertrykkelse.

For os unge Socialister vil det være af stor Værdi, om vi gennem det kunde komme i Berøring med Ungdomsforeninger i Belgien, Frankrig, Ungarn, Spanien o. s. v. og vi bør sikkert skænke denne Sag vor Opmærksomhed.

Hvis nogen ønsker nærmere Kundskab herom, bedes man skrive til »Ny Tid«s Redaktion. Alle Oplysninger og mulig Hjælp til nærmere Forstaaelse vil da blive givet.

Alb. Jørgensen.

Kongres.

»Svenska socialistiska Ungdomsförbundet« afholdt sin 5. Kongres i Dagene fra den 22.—23. April i Göteborg. — Kongressen talte 34 Deltagere, hvoraf de 24 var Delegerede, repræsenterende 24 Klubber (Foreninger).

Kongressen aabnedes med Fremsigelsen af en Prolog, og efter at man havde foretaget Valg af Dirigenter og Referenter, skred man til Behandling af de indkomne Forslag, hvoraf jeg skal nævne nogle af de vigtigste.

1) Den antimilitaristiske Agitation, der drives ivrigt derovre, mente man at maatte drive endnu mere altomfattende og systematisk, hvorfor det vedtoges at forhøje Forbundskontingentet med 5 Øre pr. Medlem til Oprettelse af en antimilitaristisk Agitationsfond.

Et Forslag om Udgivelsen af et Tidsskrift for Militæret kunde af økonomiske Grunde ikke antages, hvorimod det vedtoges, at det med »Brand« følgende Bilag skulde skrives i en særlig antimilitaristisk og forsvarsnihilistisk Aand, bestemt til Uddeling blandt Soldaterne.

2) Den antireligiøse Propaganda indsaa man ogsaa Nødvendigheden af at drive endnu mere kraftig og energisk, og i en Resolution opfordredes Medlemmerne til at unddrage sig al præstelig og statskirkelig Indflydelse og Vælde.

Desuden besluttede Kongressen at tage Initiativet til Starten af et internationalt Ungdoms-Organ eller en international Korrespondanceforening; som Enhedssprog vil blive foreslaaet Esperanto.

Da man indsaa, at en kraftigere Agitation for de socialistiske Ideer blandt Sveriges Arbejdere var nødvendig, vedtoges det at udvide Forbundsorganet »Brand«, saaledes at dette skal udgaa som Ugeblad, saasnart den nødvendige Garantikapital var tilvejebragt, hvilken mentes at kunne være skaffet til 1. Januar 1906. Som Redaktør genvalgtes Hinke Bergegren enstemmigt.

Efter at undertegnede havde haft Ordet og paapeget den store Betydning, som et Samarbejde særlig mellem de skandinaviske Ungdomsforbund vilde have, og Hinke Bergegren paa Kongressens Vegne havde svaret samt udbragt et »Leve en international socialistisk Ungdomsbevægelse!«, afsluttedes Forhandlingerne, der var førte med den største Saglighed og under den bedste Enighed og Forstaaelse, med Afsyngelsen af »*Internationalen*«.

Josef Andersson.

De, der kryber for dem, der staar over dem, træder altid dem ned, der staar under dem.

Buckle.

Brev fra Socialistisk Ungdomsforbund.

Kære Kammerater!

Idet jeg hilser paa eder derude i Afdelingerne, da er det med Vished om — selv om vi ikke kender hverandre personligt, at vi dog alle som een har Følelsen af, at vi arbejder paa samme Grundlag, og kun vi arbejder paa det rette.

Vi har set gennem Historien, hvorledes den ene Generation efter den anden har søgt at bedre Samfundstilstandene, og vi ser daglig for vore Øjne, hvorledes Partierne slaas om Retten til at afhjælpe Nøden og Elendigheden, og dog er der gennem Aartusinder ikke naaet et Skridt videre ad den Vej, Samfundsreformatorerne har betraadt.

Nøden er nemlig konstant under det kapitalistiske Statssystem. Den staar stadig ved Sprængningspunktet. Overalt, hvor Viseren — Frygten i Overklassen — peger henimod en Revolution, udvides Grænserne for Systemet, og Sprængningen forhindres.

Alle politiske Partier, der arbejder paa at skaffe nogenlunde taalelige Levevilkaar under det nuværende Samfund, er altsaa ved deres reformerende Virksomhed med til at bevare det værende. Men lad dem blot forhindre Revolutionen; thi selv om vi ikke er Samfundsreformatorer, men Samfundsomstyrtere, har vi dog Øjet aabent for, at en Omstyrtning ikke nytter for Tiden. Den store uforstaaende Masse vilde straks indrette alt efter det gamle System.

Vi indser, at der først maa lægges et stort socialistisk Oplysningsarbejde, hvorved vi rydder alle forfalskede Lærdomme bort, og Revolutionen vil da komme uanset alle Reformer.

Og denne Oplysning gaar ikke ud paa at sige: saaledes og saaledes skal du tænke, men den helliger sig udelukkende dette ene: at skabe Kendskab til alle mulige Samfundsforhold samt at vise Individet, hvor det selv staar. —

Paa samme Maade blev Forhandlingerne ved sidste Kongres førte.

Vi søgte at blive klare over, hvor Socialistisk Ungdomsforbund stod, og vi fandt at det var en ren Oplysningsbevægelse, der arbejdede selvstændigt.

Kun hvor de forskellige Afdelingers Virkemaade ikke var ens, blev der drøftet, hvilken der burde betragtes som mest korrekt.

Ja, kære Kammerater, lad os forstaa vor Bevægelse, lad os være bevidst, at Nøden og Elendigheden ikke kan afskaffes, før vi har løst vor Opgave — Samfundsoplysningen er trængt igennem til den store Masse.

Mikkel Christensen.

Vor Bevægelse.

København. Afdeling N. holder Møde hver Onsdag Kl. 8½ i Afholdslokalet, Nørrebrogade. Formand: J. Andersson, Læsestuen, Turesensgade 31, København.

København. Afdeling V. holder Møde hver Tirsdag Kl. 8½ i Forsamlingsbygningen, Enghavevej. Formand: Paul Madsen, Svanholmsvej 10, København.

København. Afdeling K. holder Møde hver Fredag Kl. 8½ i Forsamlingsbygningen i Rømersgade. Formand: Rud. Bøhm, Rømersgade 23.

Glostrup Afdeling holder Møde hver Fredag Kl. 8 i Afholdshjemmet. Formand: Murer J. Jensen, Glostrup.

Aarhus. Fremskridtsklubben afholder Møde hveranden Tirsdag Kl. 8½ i »Enigheden«, Kannikegade 12. Formand: Carl Frederiksen, Graven 16 I.

Horsens Afdelingen holder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Arbejdernes Forsamlingslokaler, Søndergade. Formand: Journalist Axel J. Sørensen.

Alle socialistische und anarkistische Blätter werden aufgefordert Tausch-Exemplare an »Ny Tid«, Turesensgade 31, København, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes socialistes et anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange après l'adresse »Ny Tid«, Turesensgade 31, København.

All communications, exchanges etc. for »Ny Tid«, are begged to be adressed to »Ny Tid«, Turesensgade 31, København.

„Ny Tid".

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ, kan bestilles paa alle Postkontorer.

Agitér for dets Udbredelse.

Lad Venner og Bekendte læse Bladet.

„Ny Tid" koster kun Kr. 1,10 aarligt (Postpenge iberegnet).

Foreninger,

som ønsker elegant og billigt Bogtrykarbejde, bør henvende sig i

Bogtrykkeriet,
Baggesensgade 31.

Ærbødigst
Charles F. Petersen.

JOHN PACKNESS
INGENIØR

GRUNDTVIGSVEJ 14 A
KØBENHAVN V.

KONSULENT I ARBEJDSLEDELSE OG FABRIKDRIFT AF KOOPERATIV ART

KONSTRUKTION — TEXTIL
SANITET
KRAFTFORDELING — TRANSPORT

Glostrup.
Afholdshjemmet „Enigheds Lykke"s Restaurant,
Stationsvej.
(3 Minutter fra Stationen.)
anbefales Turister, Cyklister, Sportsklubber osv. osv.
Hyggelige Lokaler.
Smuk og fortrinlig Sal til Raadighed for Foreninger og større Selskaber.
Gratis Gramophon-Koncert.
Udmærket Keglebane.
Propreste Servering. — Prima Varer. Billigste Priser.
Ærbødigst
N. Nielsen.

Folkelig Cykle-Kreditforening
leverer **Cykler paa lempelige Afdragsvilkaar** til kontante Priser. **Under Arbejdsløshed og Sygdom** gives Henstand med Afdragene.
Katalog med Oplysninger erholdes hos
Sophus Petersen,
Skomagermester.
Enghavevej 3, St.
Bemærk Nr. 3.

Brøndshøj Tivoli.
Smukkeste og største Have i Byens Omegn. Bedste Samlingssted for Foreninger, Familier og Cyklister.
God og billig Servering.
Aladdinlinien kører lige til Døren.

Kommer til mig Alle I som ere besværede
med daarligt Fodtøj, jeg sælger nyt elegant 1. Klasses Fodtøj til billigste Priser, og har den bedste **Klinik** for Reparation af al lidende og svagelig Fodtøj.
Eders aller ærbødigste
Skomager Sophus Petersen,
Enghavevej 3.

Hafnia ægte overgærede skattefri Ølsorter

Hafnia ægte Export Dobbeltøl.	Hafnia ægte Kroneøl.	Hafnia ægte Pilsner.	Hafnia ægte Skattefri mørk.

„BRAND"
Organ för socialistiska Ungdomsförbund i Sverige.
Abonnement 1 Kr. aarlig. Enkelte Numre 10 Øre.
Ekspedition:
Tullinsgatan 23, Stockholm.
„BRAND" bør læses af alle unge.

AFTENBLADET
bør læses af enhver Arbejder.
Udgaar hver Dag.
Koster 2 Øre pr. Nr.
Ekspedition og Redaktion: **Landemærket Nr. 3.**
Telefon 1103 og 3824.

Ungdom!
Abonnér paa Socialdemokratiska Ungdomsförbundets Organ
„FRAM"
Redaktør: Herm. Østerdahl.
Udkommer hver Maaned. 1 Kr. aarligt, 10 Øre pr. Nr.
Bestilles paa „Socialdemokratiska Ungdomsförbundet"s Ekspedition, Malmö, Sverige, samt paa Læsestuen, Turesensgade 31, St.

Vi
anbefaler en
„Stjerne-Bajer"
fra
Arbejdernes Bryggeri.
— Telefon Godthaab 5. —

Alle Udtalelser kan vi henlede enten til den ene eller den anden af disse to Teorier.

Forsvarer vi derfor ikke Lønarbejderens, forsvarer vi Kapitalistens Interesse.

For at være klar over, hvem der er vor Ven, og hvem der er vor Fjende, maa vi — under en Vaabenstilstand — se efter Teoriernes Tendens, og det kan derfor være

inde paa samme Trin, som man har nedsænket hende i Tidens mudrede Bundfald og haanet hende som en Slavinde; man har i Aarhundreder fortalt hende, at hun var et Klenodie, samtidig med at man har behandlet hende som et Husdyr, og Kvinden modtager i Dag den samme Smiger og den samme Behandling; hun opdrages endnu i

min Formening Kvindeliteraturen med Undtagelse af et enkelt Værk*); men netop derved, at den er en kunstnerisk Nydelse, bliver den en virkelig Fare; thi naar noget smager godt, ser man aldrig saa meget paa Næringsværdien, og det samme gør sig gældende med Literatur. Overfor en Bog

*) Fr. Engels: Familiens og Statens Oprindelse.

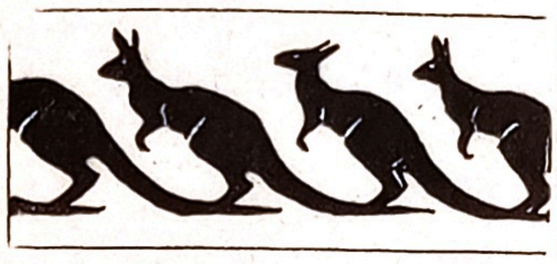

At besøge

Zool. Have

er

en Rejse

gennem

Verden.

Flodhesten

er kommen.

Foreningsbilletter à 35 Øre

faas i

De samvirkende Fagforbunds Kassererkontor.

E. Krapotkin:

En oprørers ord.

Udkommer med ca. 18 Hefter à 10 Øre.

Skriv til Rolf Hammer, Falkonerallé 5. Hæfterne vil da blive tilstillet dem mod indsendelse af frimærker til porto.

13de hæfte er nylig udkommen.

Sammesteds og endvidere i Turesensgade Nr. 31, læsestuen faas følgende pjeser:

Krapotkin: Krigen ..... 5 Øre
Til de unge .....10 »
Lønsystemet..... 5 »
Most: Til proletariatet..... 5 »
Det fri samfund .....10 »

Karla Forlovelsesringe

Vi køber vore hos den billige Guldsmed Amandus Petersen

Vesterbrogade 78 1 Mlbg. Griffenfeldtsgade 3

Husk Navnet. Forbi det lave Hus.

Social-Demokraten

Annoncepris 15 Øre pr. Petitlinie. Inserater 20 Øre

Daglig Oplag 43,000 Eksempl.

Abonnementspris 2,60 Ø. pr. Kvartal 88 Ø. pr. Maaned 20 Øre pr. Nr.

Redaktion:
Nørrefarimagsgade 47,
Telefon 1189.

Ekspedition:
Nørrefarimagsgade 47.
Telefon 1395.

Daglig Oplag 43,000 Eksempl.

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ

„NY TID"

udkommer en Gang maanedlig i et flot udstyret 8-sidigt Format.

„NY TID" er et agitatorisk socialistisk Organ for den socialistiske Ungdomsbevægelse.

Abonnement 1 Kr. 10 Øre aarlig — Avertissementer 20 Øre pr. Petitlinie.
Abonnement kan tegnes paa alle Postkontorer. Redaktions- og Ekspeditionskontor:
Turesensgade 31 B, St. o. G.

Redaktion: Chr. Christensen (Ansvarhavende), Alb. Jørgensen.
Fr. Weiss' Bogtrykkeri, Kobenhavn K.

Redaktion: Chr. Christensen, (Ansvarhavende), Alb. Jørgensen.
Axel Hoff's Bogtrykkeri, Vesterbrogade 41 B, Kbhvn. B.